

Sygeplejerskernes Arbejdsdragt.

Indførelsen af et ordnet Sygeplejesystem paa Hospitalerne har overalt og i alle Lande medført som en Selvfølge, at der anlagdes en ensartet Uniform eller Arbejdsdragt for Sygeplejepersonalet. — Den nyere Tids Begreber om Hygiejne har givet sig Udslag i Valget af det Materiale hvoraf Arbejdsdragten er forfærdiget, man har overalt valgt at anvende Vadskestoffer, kun de katolske Ordener, Diakonisserne og enkelte tyske Sygeplejeforeninger bruger endnu tildels uldne Kjoler under Udførelsen af deres Hospitalsgerning. —

Det Krav, at Hospitalskjolen skal være til at vaske, er jo saa selvfølgelig, at sikkert ingen nu til Dags vilde tænke paa ikke at opfylde det. Der kan derimod med Rette stilles andre Fordringer til en Hospitalsdragt, som dog ikke alle i lige høj Grad opfyldes paa vore hjemlige Hospitaler. — Næst efter de selvfølgelige hygiejniske Krav, kommer et berettiget økonomisk; Dragten skal være billig og let at holde i Orden, men derfor behøver man ikke at glemme, at Arbejdsdragten er ikke blot en Morgenkjole, som Sygeplejersken trækker i under Udførelsen af det grove Arbejde, men at det er den eneste Dragt, hun har under sin Tjeneste, og at det er den, hvori hun færdes fra den tidlige Morgen under alle Dagens Omskiftelser, og til hun forlader sit Arbejde om Aftenen, og at man derfor ogsaa med Rette kan forlange, at den skal være saa net og pyntelig som muligt. — Noget af det der slaar os danske mest, naar vi aflægger Besøg paa udenlandske Hospitaler er Sygeplejerskernes sirlige og nydelige Udseende. Der lægges næsten alle Steder Vægt paa, at Dragten ikke alene er praktisk, men at den tillige har et uniformsmæssigt Præg, idet den er forskellig for overordnede og underordnede, saa at man alene af Dragten kan se om det er en overordnet Person, en Sygeplejerske eller en Elev man har med at gøre; dernæst lægges der Vægt paa Ensartethed i Enkelthederne; jeg har netop liggende for mig et Billede fra et amerikansk og et fra et dansk Hospital, og Sammenligningen falder ikke ud til Fordel for de danske. Medens de amerikanske Sygeplejersker alle er nøjagtig ens klædte, alle bærer en klædelig, høj, stiv Kappe, nedfaldende hvid Flip, lange Ærmer med en hvid Manchet for Haanden og et smukt hvidt Lærredsforklæde, hvilken Sirlighed og Ensartethed gør et meget tiltalende Indtryk, bærer de

danske Sygeplejersker deres Dragt efter deres eget Behag. Der ses paa Billedet lige saa mange Slags Halskraver, som der er Personer paa Billedet, lige fra en smal opstaaende Flip til en bred nedfaldende broderet Krave, nogle af Kjolerne er lukket foran med Hæfter, nogle med Knapper, nogle med Sløjfer af forskelligt Antal og Størrelse. Ærmerne Længde er ligeledes forskellig, de varierer fra korte Pufærmer til helt lange Ærmer.

Enhver Sygeplejerske, der har set sig noget om i Verden, ved, at det amerikanske Billede er lige saa typisk for de fleste udenlandske Hospitaler, som det danske er for de fleste danske.

Selv om Smag og Behag ved Valg af Stof og Snit er forskellig, saa kan vistnok alle i Princippet være enige om, at det i praktisk Henseende er formaalstjenligt, at Hospitalernes overordnede og underordnede Sygeplejersker og øvrige kvindelige Funktionærer bærer en Dragt, som er tydeligt og nøje differentieret og ikke lader nogen Tvivl tilbage om, hvorvidt man staar overfor en Oversygeplejerske, en Køkkenassistent, en Sygeplejerske, Elev eller Rengøringskone. Ligeledes kan sikkert ingen, ligegyldigt hvorledes ens Smag med Hensyn til Enkeltheder end er, nægte, at det gør et behageligt og tiltalende Indtryk at se et Hold Sygeplejersker, hos hvem en ensartet Sirlighed strækker sig til de mindste Detaljer.

Selv om man kan sige, at de danske Hospitalsdragter gennemgaaende ikke opfylder de Fordringer, man uden Ubeskedenhed kunde stille til dem, men er udtænkt uden Omhu og Interesse for Opgaven, og først og fremmest med den økonomiske Side af Sagen for Øje, saa maa man dog, for at yde Retfærdigheden Fyldest, ikke glemme at der ogsaa her findes hæderlige Undtagelser fra Reglen. Saaledes bærer f. Eks. Garnisons Hospitals Sygeplejersker en Dragt, bestaaende af blaastribet Bomuldskjole, hvis mørkeblaa Besætning angiver dens Bærers Trin paa Rangstigen. — Eleven, som maa holde sig selv med Kjole, har ingen mørkeblaa Besætning, hun maa først arbejde sig op til at faa Lov at bære Assistentens mørkeblaa Hals- og Ærmelinning. Plejersken har foruden disse en mørkeblaa Ærmedistinktion og Overplejersken yderligere mørkeblaa Bærekraue. Ærmerne er lange og Haandlinningen kan paa en praktisk Maade gøres snæver eller vid med en Strop og en Knap, eftersom Ærmerne skal være lange eller opsmægede. Hvor behageligt er det ikke for Sygeplejerskerne ikke altid at behøve at gaa omkring med bare Arme. Ogsaa det store hvide Forklæde med Smæk og Lomme er pænt og klædeligt. Da det stribede Kadettøj bliver smukkere jo oftere det bliver vasket, kasseres Kjolerne ikke, før de virkelig er opslidte, og de ældste bruges til at reparere de andre med. Garnisons Hospital kender intet til den uheldige Trafik, som drives paa Kommunens Hospitaler, at de udrangerede Sygeplejerskekjoler sælges til Rengøringskoner og Vag-

ter, hvorved Forvekslinger og Misforstaaelser opstaar, eller endog benyttes til Patientkjoler, hvilket er, eller i al Fald har været, Tilfældet paa Vestre Hospital.

Paa Frederiksberg Hospital bærer Sygeplejerskerne nette hvide Lærredsforklæder, men Københavns Kommune og Frederiks Hospital gør sig skyldig i en som man skulde synes overdreven Økonomi overfor deres Sygeplejersker, (thi Grunden kan vel kun være af økonomisk Natur), ved at fordrer at de, Sommer og Vinter, skal gaa med et tungt graat Voksdugsforklæde. Selv om man slet ikke vil tale om hvor uskønne disse Voksdugsforklæder er, saa er der saa mange Ulemper forbunden med at bære dem, at det vilde være berettiget, om Sygeplejerskerne alle som en protesterede derimod. De er tunge og ubekvemme at gaa med, de generer Patienterne ved deres Raslen, og de er i høj Grad uhygiejniske, idet de holder Luften ude og Legemets Fugtighed inde, saa at Klædedragten i den varme Tid kommer til at danne et vaadt Omslag om Underliv og Hofter. Naar Sygeplejerskerne har Nattevagt, maa de gaa uden Forklæder, for at disses Raslen ikke skal vække Patienterne.

At det er billigere at lade Sygeplejerskerne bruge Voksdugsforklæder, hvis Renholdelse overlades til dem selv, end at give dem Lærredsforklæder, som skal vaskes og stryges, siger sig selv, men der kunde maaske tænkes andre af Hospitalvæsenets Omraader, hvor Sparsommelighed kunde være mere paa sin Plads end just dette, særlig da Udgiften næppe vilde blive saa særdeles meget større til Lærredsforklæder end til Voksdugs, da de første ved god Behandling kan holde i mange Aar.

Til sidst vil jeg omtale den Del af Sygeplejerskens Dragt, som er Kronen paa Værket, og det man først lægger Mærke til — nemlig Kappen. Den fattes næsten ganske her til Lands, til Forbavelse for alle fremmede der besøger vore Hospitaler, og jeg ved meget vel, at der findes Sygeplejersker, som heller ikke ønsker den. Jeg tror dog, at naar nogen har Uvilje imod Kappen, saa er det kun, fordi de ikke er vant til at se den og aldrig har haft Lejlighed til at dømme om Fordelene derved. Naar man vælger en smuk enkel Facon, er den overordentlig klædelig, den forskønner et ældre Ansigt og gør et ungt yngre og friskere, og den forlener først og sidst dem der bærer den med en Air og et Skær af Værdighed, som en Sygeplejerske ikke kan undvære i Forholdet til sine Patienter, og som nu en Gang ikke er enhver medfødt.

A. C.